

приятенъ и свѣтълъ день, тъй като дадохъ последния си изпитъ и бѣхъ провъзгласенъ за докторъ-хирургъ съ отличие предъ многобройни слушатели отъ всѣко съсловие и чинъ. Сега ще остана още малко, за да послушамъ нѣкои извънредни лекции, да си набавя най-необходимитѣ книги и хирургически инструменти и да се върна или презъ Виена и Брашовъ въ Ромъния, или презъ Атина и Цариградъ..." Селимински избира пжтя презъ Атина и Цариградъ. Презъ септемврий 1845 г. той пристига въ Букурещъ, дето бива радушно посрещнатъ отъ сънародницитѣ си, и полага изпитъ като лѣкаръ. Българитѣ въ ромънската столица сж се гордѣбели, че следъ примѣра на Д-ръ П. Беронъ сега единъ втори тѣхенъ сънародникъ може да ги представи по-благоприятно като дипломиранъ лѣкаръ, а и самъ Селимински изпитва едно силно „нравствено вълнение“ при мисълта, че ще заработи отново за културното и националното повдигане на съотечественицитѣ си въ Ромъния. Въоръженъ съ много обществени и исторически знания, написалъ още въ Атина редица непубликувани очерки и речи по разни актуални въпроси, той се заема сега планомѣрно и съ всички сили да насочва колониститѣ и емигрантитѣ къмъ голѣмия общъ идеалъ. „Достатъчно пробудихъ, признава той следъ една година предъ Золотовича (14 августъ 1846), народностното чувство у тукашнитѣ българи, и тѣ се раздвижиха; но все пакъ личи тѣхната неподвижностъ, отпечатъкъ отъ противородното учение“. Презъ 1847 г. той е сериозно загриженъ да се внесе повече единство въ образованието и възпитанието на българскитѣ младежи, виждайки какъ тѣ, като следватъ въ разни учебни заведения, се надѣхватъ съ схоластични или тревожни и гибелни за народа ни идеи. Не въ Гърция (съ излишната грѣцка писменостъ) и не въ Франция (гдето владѣятъ туркофилски и противообществени течения) трѣбва да отиватъ нашитѣ младежи, а въ Русия, дето добре уреденитѣ гимназии и семинарии ще дадатъ примѣрни питомци за у насъ. И той прави, заедно съ букурещкитѣ българи Хр. Мустаковъ и Г. Бакаловъ, енергични постѣпки въ Киевъ, да се позволи тамъ основаването на едно сиропиталище (пансионатъ), дето да живѣятъ беднитѣ български младежи, които следватъ въ тамошнитѣ учебни заведения, за да се възпитаватъ тѣ еднообразно и единомушно, при съдействието на букурещкото българско братство. Малко по-късно, като окръженъ лѣкаръ въ Браила, той се обръща къмъ съгражданитѣ си въ Сливенъ, за да имъ препорѣча да назначатъ Добри Чинтуловъ и да ги смѣри, че не сж